

“मीठे बच्चे- यादको चार्ट राख, जति-जति यादमा रहने बानी पर्दै जान्छ त्यति पाप काटिदै जान्छ, कर्मातीत अवस्था समीप आउँदै जान्छ”

प्रश्न:- चार्ट ठीक छ वा छैन, यसको कुन ४ कुराद्वारा पहिचान गर्न सकिन्छ ?

उत्तर:- (१) व्यक्तित्व (२) चालचलन (३) सेवा र (४) खुशी । बापदादा यी चार कुरालाई देखेर बताउनुहुन्छ- उसको चार्ट ठीक छ वा छैन ? जो बच्चा म्युजियम वा प्रदर्शनीको सेवामा रहन्छन्, जसको चलन श्रेष्ठ छ, अपार खुशीमा रहन्छन्, उनीहरूको चार्ट अवश्य ठीक हुन्छ ।

गीत:- मुखडा देख ले प्राणी...

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले गीत सुने, यसको अर्थ पनि जान्नुपर्छ- कति पाप बचेका छन्, कति पुण्य जम्मा भएको छ अर्थात् आत्मालाई सतोप्रधान बन्न कति समय लाग्छ ? अहिले कतिसम्म पावन बनेको छु, यो बुझ्न त सकिन्छ नि ? चार्टमा कसैले लेख्छन्- म दुई-तीन घण्टा यादमा रहन्छु, कसैले लेख्छन्- एक घण्टा । यो त धेरै कम भयो । कम याद गरियो भने कम पाप काटिन्छ । अहिले त पाप धेरै छ नि, जुन काटिएको छैन । आत्मालाई नै प्राणी भनिन्छ । त्यसैले अब बाबा भन्नुहुन्छ- हे आत्मा, आफूसँग सोध, यस हिसाबले कति पाप काटिएको होला ? चार्टबाट थाहा हुन्छ- म कति पुण्य आत्मा बनेको छु ? यो त बाबाले सम्झाउनुभएको छ, कर्मातीत अवस्था अन्त्यमा हुनेछ । याद गर्दा-गर्दा बानी पर्नेछ अनि धेरै पाप काटिन थाल्छ । आफ्नो जाँच गर्नु छ- म कति बाबाको यादमा रहन्छु ? यसमा गफ लगाउने कुरा छैन । यसमा त आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ । बाबालाई आफ्नो चार्ट लेखेर दियौ भने बाबाले भट्ट बताउनुहुनेछ- यो चार्ट ठीक छ वा छैन ? व्यक्तित्व, चलन, सेवा र खुशीलाई देखेर बाबा भट्ट बुझ्नुहुन्छ- यसको चार्ट कस्तो छ ! घरी-घरी याद कसको रहन सक्छ ? जो म्युजियम वा प्रदर्शनीको सेवामा रहन्छन् । म्युजियममा त सारा दिन आउने-जाने भइरहन्छ । दिल्लीमा त धेरै आइरहन्छन् । घरी-घरी बाबाको परिचय दिनुपर्छ । सम्झ, कसैलाई तिमीले भन्यौ विनाश हुन बाँकी थोरै वर्ष छ । भन्नेछन्- यो कसरी हुन सक्छ ? तुरुन्तै भन्नुपर्छ- यो कहाँ मैले बताउँछु र ! भगवानुवाच हो नि । भगवानुवाच त जरूर सत्य नै हुन्छ नि । त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- घरी-घरी भन, यो शिवबाबाको श्रीमत हो । मैले भनेको होइन, श्रीमतले भन्दछ । उहाँ हुनुहुन्छ नै सत्य । पहिले-पहिले त बाबाको परिचय अवश्य दिनुपर्छ । बाबाले भन्नुभएको छ- हरेक चित्रमा लेखिदेऊ- शिव भगवानुवाच । उहाँले त सही नै बताउनुहुन्छ, हामी कहाँ जान्दथ्यौ र । बाबाले बताउनुभएको छ त्यसैले हामी भन्दछौ । कहिलेकाहीँ अखबारमा पनि लेख्छन्- फलानोले भविष्य वाणी गरेको छ- विनाश छिटै हुनेछ । अब तिमीहरू त हौ बेहदका बाबाका बच्चाहरू । प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू त बेहदका हुन् नि । तिमीले बताउँछौ- हामी बेहदका बाबाका सन्तान हौ । उहाँ नै पतित-पावन ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ । पहिले यो कुरा बुझाएर, पक्का गरेर फेरि अघि बढ्नुपर्छ । शिवबाबाले यो भन्नुभएको छ- यादव, कौरव आदि विनाश काले विपरीत बुद्धि । शिवबाबाको नाम लिदै रह्यौ भने यसमा बच्चाहरूको पनि कल्याण छ, शिवबाबालाई नै याद गरिरहनेछौ । बाबाले जो तिमीलाई सम्झाउनुभएको छ, त्यो फेरि तिमीले अरूलाई सुनाइराख । सेवा गर्नेको चार्ट राम्रो रहनुपर्छ । सारा दिनमा ८ घण्टा सेवामा बिजी रहन्छन् । सबै गरेर एक घण्टा रेस्ट लिन्छन् होला । फेरि पनि ७ घण्टा त सेवामा रहन्छन् नि । त्यसैले बुझ्नुपर्छ- उनीहरूको विकर्म धेरै विनाश भइरहन्छ । धेरैलाई घरी-घरी बाबाको परिचय दिन्छन् भने अवश्य यस्ता सेवाधारी बच्चाहरू बाबालाई पनि प्रिय लाग्छ । बाबा हेर्नुहुन्छ- यसले त धेरैको कल्याण गर्छ, रात-दिन यसलाई यही चिन्तन छ- मैले धेरैको कल्याण गर्नु छ । धेरैको कल्याण गर्नु मतलब आफ्नो गर्नु छात्रवृत्ति पनि उनीहरूलाई मिल्छ जसले धेरैको कल्याण गर्छन् । बच्चाहरूलाई त यही धन्धा छ । टिचर बनेर धेरैलाई मार्ग बताउनु छ । पहिले त यो ज्ञान पूरा धारणा गर्नुपर्छ । कसैको कल्याण गर्दै नभने बुझिन्छ- यिनीहरूको तकदिरमा छैन । बच्चाहरूले भन्दछन्- बाबा, मलाई नोकरीबाट छुटाउनुहोस्, म यस सेवामा लाग्छु । बाबा पनि हेर्नुहुन्छ- वास्तवमा यो सेवाको लायक छ ? बन्धनमुक्त पनि छ ? तब भन्नुहुन्छ- ५००-१००० कमाउनु भन्दा त यस सेवामा लागेर धेरैको कल्याण गर, यदि बन्धनमुक्त छौ भने । त्यो पनि बाबाले सेवाधारी देख्नुभयो भने राय दिनुहुन्छ । सेवाधारी बच्चाहरूलाई त जहाँ-तहाँ बोलाइरहन्छन् । स्कूलमा विद्यार्थीले पढ्छन् नि, यो पनि पढाइ हो । यो कुनै सामान्य मत होइन । सत्य मतलब नै सत्य बोल्नेवाला । हामी श्रीमत अनुसार तपाईंलाई यो सम्झाउँछौ । ईश्वरको मत अहिले नै तिमीहरूलाई मिल्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई फर्केर जानु छ । अब बेहद सुखको वर्सा लेऊ । कल्प-कल्प तिमीलाई वर्सा मिल्दै आएको छ किनकि स्वर्गको स्थापना त कल्प-कल्प हुन्छ नि । यो कसैलाई थाहा छैन- ५ हजार वर्षको यो सृष्टि चक्र हो । मनुष्य त बिलकुल घोर अन्धकारमा छन् । तिमी अहिले सम्पूर्ण प्रकाशमा छौ । स्वर्गको स्थापना त बाबाले नै गर्नुहुन्छ । यो त गायन छ- परालमा आगो लाग्यो तब पनि अज्ञान निद्रामा सुतिरहे । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बेहदको बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । उच्चभन्दा उच्च बाबाको कर्तव्य पनि उच्च छ । यस्तो होइन, ईश्वर त समर्थ हुनुहुन्छ, जे चाह्यो त्यही गर्नुहुन्छ । होइन, यो पनि ड्रामा अनादि बनेको छ । सबै कुरा ड्रामा अनुसार नै चल्छ । लडाईं आदिमा कति मर्छन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । यसमा भगवान्‌ले के गर्न सक्नुहुन्छ र ! भूकम्प आदि हुँदा कति चिच्याउँछन्- हे भगवान्, तर भगवान्‌ले के गर्न सक्नुहुन्छ र ! भगवान्‌लाई त तिमीले बोलाएका हो- आएर विनाश गर्नुहोस् भनेर । पतित दुनियाँमा बोलाएका छौ । स्थापना गरेर सबैको विनाश गर्नुहोस् । मैले गर्दिनँ, यो त ड्रामामा निश्चित छ । अनाहकमा खुन बगाउने खेल हुन्छ । यसमा बचाउने आदिको त कुरा नै छैन । तिमीले भनेका छौ- पावन दुनियाँ बनाउनुहोस् । अवश्य पतित आत्माहरू जान्छन् नि । कसैले त बिलकुल बुझ्दैनन् । श्रीमतको अर्थ पनि बुझ्दैनन्, भगवान्‌ को हुनुहुन्छ ? केही पनि बुझ्दैनन् । कुनै बच्चाको ठीक पढेन भने आमा-बुवाले भन्छन्- तिमी त पत्थरबुद्धि छौ । सत्ययुगमा त यसो भन्दैनन् । कलियुगमा छन् नै पत्थरबुद्धि । पारसबुद्धि यहाँ कोही हुन सक्दैन । आजकल त हेर मनुष्य के-के गरिरहन्छन्, एउटा मुटु निकालेर अर्को राखिदिन्छन् । ठीक छ, यति मेहनतले यस्तो गर्छन्, तर यसबाट फाइदा के ? यति गरेर अरू थोरै दिन जीवित रहन्छन् । धेरै ऋद्धि सिद्धि सिकेर आउँछन्, फाइदा त केही पनि हुँदैन । भगवान्‌लाई याद नै यसैले गर्छन्- आएर हामीलाई पावन दुनियाँको मालिक बनाउनुहोस् । हामी पतित दुनियाँमा रहेर धेरै दुःखी भएका छौ । सत्ययुगमा त कोही बिमारी आदि दुःखको कुरा हुँदैन । अहिले बाबाद्वारा तिमी कति उच्च पद पाउँछौ । यहाँ पनि मनुष्यले पढाइद्वारा नै उच्च डिग्री पाउँछन् । बडो खुशी रहन्छन् । तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ- यहाँ त बाँकी थोरै दिन बाँच्नेछौ । पापको बोझ त शिरमा धेरै छ । धेरै सजाय खान्छन् । आफूलाई पतित त भन्छन् नि । विकारमा जानु पाप सम्झ्दैनन् । पाप आत्मा त भन्छन् नि । भन्दछन्- गृहस्थ आश्रम त अनादि चल्दै आउँछ । सम्झाइन्छ- सत्ययुग-त्रेतामा पवित्र गृहस्थ आश्रम थियो । पाप आत्माहरू थिएनन् । यहाँ पाप आत्माहरू छन् यसैले दुःखी छन् । यहाँ त अल्पकालको सुख छ, बिरामी भयो, मर्न्यो । मृत्यु त मुख खोलेर खडा छ । अचानक हर्टफेल भएर जान्छन् । यहाँ छ नै काग विष्टा समान सुख । वहाँ त तिमीलाई अथाह सुख हुन्छ । तिमी सारा विश्वको मालिक बन्छौ । कुनै पनि प्रकारको दुःख हुँदैन । न गर्मी, न ठण्डी हुनेछ, सदैव बहारी मौसम हुनेछ । तत्त्व पनि नियममा रहन्छ । स्वर्ग त स्वर्ग नै हो, रात-दिनको फरक छ । तिमी स्वर्गको स्थापना गर्नका लागि नै बाबालाई बोलाउँछौ, आएर पावन दुनियाँ स्थापना गर्नुहोस् । हामीलाई पावन बनाउनुहोस् ।

हरेक चित्रमा शिव भगवानुवाच लेखिएको होस् । यसद्वारा घरी-घरी शिवबाबा याद आउनेछ । ज्ञान पनि दिदै रहनेछौ । म्युजियम अथवा प्रदर्शनीको सेवामा ज्ञान र योग दुवै एकसाथ चल्छ । यादमा रहनाले नशा चढ्छ । तिमी पावन बनेर सारा विश्वलाई पावन बनाउँछौ । जब तिमी पावन बन्दछौ, अवश्य सृष्टि पनि पावन चाहिन्छ । अन्त्यमा विनाशको समय हुने भएकाले सबैको हिसाब-किताब चुक्ता हुनेछ । तिमीहरूका लागि मैले नयाँ सृष्टिको उद्घाटन गर्नुपर्छ । फेरि शाखाहरू खुल्दै जानेछन् । पवित्र बनाउनका लागि नयाँ दुनियाँ सत्ययुगको जग त बाबा विना कसैले राख्न सक्दैन । यसैले यस्तो बाबालाई याद पनि गर्नुपर्छ । तिमी म्युजियम आदिको उद्घाटन ठूला मानिसहरूद्वारा गराउँछौ जसले गर्दा आवाज हुन सकोस् । मनुष्यले सम्झन्छन् यो पनि यहाँ आउँछ । कसैले भन्छन्- हामीलाई लेखेर दिनुहोस् म बोल्नेछु । त्यो पनि गलत हो । राम्रोसँग बुझेर मौखिक बोल्नो भने धेरै राम्रो हुन्छ । कसैले त लिखित पढेर सुनाउँछन् ताकि एक्परेट होस् । तिमी बच्चाहरूले त मौखिक सम्झाउनु छ । तिमीहरूको आत्मामा सारा ज्ञान छ नि । फेरि तिमी अरूलाई दिन्छौ । प्रजाको वृद्धि भइरहन्छ । जनसंख्या पनि बढ्दै जान्छ नि । सबै चीज बढिरहन्छन् । वृक्ष सारा जडसमान भएको छ । जो आफ्नो धर्मका हुन्छन् उनीहरू निस्किएर आउनेछन् । नम्बरवार त छन् नि । सबैले एकरस पढ्न सक्दैनन् । कोही १०० मा एक मार्क पनि लिनेहरू छन्, थोरै पनि सुन्यो कि एक मार्क मिल्यो, स्वर्गमा आउनेछन् । यो हो बेहदको पढाइ, जो बेहदको बाबाले नै पढाउनुहुन्छ । जो यस धर्मका हुन्छन् उनीहरू निस्किएर आउनेछन् । पहिले त सबैलाई मुक्तिधाम आफ्नो घर जानु छ फेरि नम्बरवार आइरहनेछन् । कोही त त्रेताको अन्त्यसम्म पनि आउनेछन् । बन्न त ब्राह्मण बन्छन् तर सबै ब्राह्मण सत्ययुगमा आउँदैनन्, त्रेताको

अन्त्यसम्म आउनेछन् । यी बुझनुपर्ने कुरा हुन् । बाबा जान्नुहुन्छ- राजधानी स्थापना भइरहेको छ, सबै एकरस हुन सक्दैनन् । राजाईमा त सबै थरीका चाहिन्छन् । प्रजालाई बाहिरी भनिन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको थियो वहाँ मन्त्री आदिको आवश्यकता रहँदैन । उनीहरूलाई श्रीमत मिल्यो, जसबाट यस्ता बने । फेरि यिनले कहाँ कोहीबाट राय लिन्छन् र । मन्त्री आदि कोही हुँदैनन् । फेरि जब पतित बन्छन् तब एक मन्त्री, एक राजा-रानी हुन्छन् । अहिले त कति मन्त्रीहरू छन् । यहाँ त पञ्चायती राज्य छ नि । एउटाको मत अर्कोसँग मिल्दैन । एकसँग दोस्ती राख, सम्झाऊ, काम गरिदिन्छन् । फेरि अर्को आउँछ, उसको बुझाइमा आएन भने उल्टै काम बिगारिदिन्छ । एउटाको बुद्धि अर्कोसँग मिल्दैन । वहाँ त तिमीहरूका सबै कामनाहरू पूरा हुन्छन् । तिमीले कति दुःख पाएका छौ, यसको नाम हो नै दुःखधाम । भक्तिमार्गमा कति धक्का खाएका छौ । यो पनि ड्रामा । जब दुःखी हुन्छौ तब बाबा आएर सुखको वर्सा दिनुहुन्छ । बाबाले तिमीहरूको बुद्धि कति खोलिदिनुभएको छ । मनुष्यले त भनिदिन्छन् साहुकारको लागि स्वर्ग छ, गरिब नर्कमा छन् । तिमी यथार्थसँग जान्दछौ- स्वर्ग केलाई भनिन्छ । सत्ययुगमा कहाँ कसैले दयावान् भनेर बोलाउँछन् र । यहाँ बोलाउँछन्- दया गर्नुहोस्, मुक्त गर्नुहोस् । बाबा नै सबैलाई शान्तिधाम, मुक्तिधाम लिएर जानुहुन्छ । अज्ञान कालमा तिमी पनि केही जान्दैनथ्यौ । जो नम्बरवन तमोप्रधान, ऊ नै फेरि नम्बर वन सतोप्रधान बन्छन् । यिनले आफ्नो बढाई गर्दैनन् । बढाई त एको नै छ । लक्ष्मी-नारायणलाई पनि यस्तो बनाउने त उहाँ हुनुहुन्छ नि । उच्चभन्दा उच्च भगवान् । उहाँले बनाउन पनि उच्च बनाउनुहुन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ, सबै त उच्च बन्दैनन् । फेरि पनि पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । यहाँ तिमी आउँछौ नै नरबाट नारायण बन्न । भन्दछौ- बाबा, म त स्वर्गको बादशाही लिन्छु । हामी सत्य-नारायणको सच्चा कथा सुन्न आएका हौ । बाबा भन्नुहुन्छ- अच्छा, तिम्रो मुखमा गुलाब, मेहनत गर । सबै त लक्ष्मी-नारायण बन्दैनन् । यहाँ राजधानी स्थापना भइरहेको छ । राजाई घरानामा, प्रजा घरानामा धेरै चाहिन्छ नि । आश्चर्यवत्, सुनन्ती, कथन्ती, फारकती देवन्ती.... फेरि फर्केर पनि आउँछन् । जो बच्चाको आफ्नो केही न केही उन्नति गर्छन् उनीहरू चढ्दछन् । समर्पण हुन्छन् नै गरिब । देहसहित अरू केही पनि याद नरहोस्, ठूलो लक्ष्य छ । यदि सम्बन्ध जुटेको छ भने उहाँको याद अवश्य आउँछ । बाबालाई के याद हुन्छ ? सारा दिन बेहदमा नै बुद्धि रहन्छ । कति मेहनत गर्नुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मेरा बच्चाहरूमध्ये पनि उत्तम, मध्यम, कनिष्ठ छन् । अरू कोही आए भने सम्झन्छन् यी पतित दुनियाँका हुन् । फेरि पनि यज्ञको सेवा गर्छन् भने सम्मान दिनुपर्छ । बाबा त युक्तिबाज हुनुहुन्छ नि । उहाँ टावर अफ साइलेन्स, होलिएस्ट अफ होली टावर हुनुहुन्छ, जहाँ होलिएस्ट अफ होली बाबा सारा विश्वलाई बसेर होली बनाउनुहुन्छ । यहाँ कोही पतित आउन सक्दैन । तर बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु नै सबै पतितलाई पावन बनाउन, यस खेलमा मेरो पनि पार्ट छ । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) आफ्नो चार्टलाई हेर्दै जाँच गर्नु छ- कति पुण्य जम्मा भएको छ ? आत्मा सतोप्रधान कति बनेको छ ? यादमा रहेर सबै हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ ।
- २) छात्रवृत्ति लिनका लागि सेवाधारी बनेर धेरैको कल्याण गर्नु छ । बाबाको प्रिय बन्नु छ । टिचर बनेर धेरैलाई मार्ग बताउनु छ ।

वरदान:-

हर आत्मालाई भड्कने वा भिखारीपनबाट बचाउने निष्काम रहमदिल भव

जो बच्चा निष्काम रहमदिल हुन्छन् उनीहरूको दयाको संकल्पले अन्य आत्माहरूलाई आफ्नो रूहानी रूप वा रूहको लक्ष्य सेकेन्डमा स्मृतिमा आउनेछ । उनीहरूको दयाको संकल्पले भिखारीलाई सर्व खजानाको भलक देखाइदिनेछ । भड्किएका आत्मालाई मुक्ति वा जीवनमुक्तिको किनारा वा लक्ष्य सामुन्नेमा देखिनेछ । उनीहरूले सबैको दुःख-हर्ता सुख-कर्ताको पार्ट खेल्नेछन्, दुःखीलाई सुखी गर्ने युक्ति वा साधन सदा उनीहरूको पासमा जादुको चाबी समान हुनेछ ।

स्लोगन:-

सेवाधारी बनेर निःस्वार्थ सेवा गर्नु भने सेवाको मेवा मिल्नु नै छ ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क :

- (२४) तिमी रूहानी रोयल आत्मा हौ, त्यसैले मुखबाट कहिल्यै व्यर्थ वा साधारण बोली ननिस्कियोस् । हरेक बोली युक्तियुक्त होस्, व्यर्थ भावभन्दा पर अव्यक्त भाववाला हुनुपर्छ अनि रोयल परिवारमा आउनेछौ ।